ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονος

ἐπί τῇ Ὑποδοχῇ τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος Παναγίας τοῦ «ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ»

εἰς τὸν Ἱερόν Καθεδρικόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

(6ῃ Σεπτεμβρίου ,βκβ)

Εὐλογητὸς ὁ ἐν Τριάδι Θεός, ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος μέσον ἡμῶν ἵσταται. Καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου, πλήρης δὲ χάριτος καὶ εὐλογίας ἡ τῆς Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς συνεκλεκτή.

Καὶ ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος αὐτῆς καΐτοι ἐπιθυμῶ διακαῶς ἀνοῖξαι τὸ στόμα μου πρὸς τὸ ἐρεύξεσθαι λόγον τῇ Βασιλίδι Μητρί, πλὴν ὅμως ἀδυνατῶ.

Διὸ ἱκετεύω τὸν Σωτῆρα καὶ κατὰ σάρκαν Υἱὸν Αὐτῆς λέγων: «Σύ μοι δίδου λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος» πρὸς τὸ ὑμνῆσαι τὴν πάγκαλον Νύμφην, τὴν ὑπερτέραν τῶν οὐρανῶν χρηματίσασαν, τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ.

Θείᾳ εὐδοκίᾳ καὶ συνάρσει ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ Ὄρους Ἁγίου, ἐξελθοῦσα τοῦ ἐν Ἄθωνι περιβολίου Αὐτῆς, ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ ἔκπαλαι ἐπιλεγομένη «Ἄξιον Ἐστίν». Τὸ καύχημα τῶν Καρεῶν, ἡ δόξα τῶν Πρωτατινῶν, ἡ σκέπη καὶ προστασία τῶν πέριξ Κελλίων. Τὸ πολυτιμότατον τῶν ἐκεῖσε ἐν συνόλῳ μοναζόντων θησαύρισμα. Τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ὀρθοδοξίας τὸ κλέϊσμα. Διὰ τὴν ἐξαίρετον ταύτην τιμὴν, αἱ εὐχαριστίαι ἡμῶν ἁπάντων πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα εἰσίν διάπυροι καὶ διηνεκεῖς.

Ὑποδεχόμενοι, ὅθεν, σήμερον τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ἐπὶ τὸ πρωτότυπον κάλλος τῆς Μαριὰμ διαβαίνουσα, κατὰ τὴν ἀψευδῆ δογματικὴν περὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων διατύπωσιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, θὰ ἀναφερθῶμεν - βραχεῖ τῷ τρόπῳ - εἰς τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας, καθ' ὅσον αὕτη ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν θείαν ἀγάπην ἀπετέλεσαν τὰς αἰτιώδεις ἀρχὰς συνόλης τῆς δημιουργίας, ὁρατῆς καὶ ἀοράτου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναδημιουργίας «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ὁ ὁριζόμενος ὡς ἀεὶ ἀγαπῶν Θεός - ἐλεύθερος πάσης αἰτιώδους ἀνάγκης - δημιουργεῖ καιροὺς καὶ χρόνους, σύνολην τὴν κτίσιν καὶ θέτει ἐπὶ κορυφῆς αὐτῆς διαχειριστὴν τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον.

Καὶ οὗτος, καταχρῶν τῆς φυσικῆς του ἐλευθερίας, ἰσοθεΐαν ὀρεγόμενος καὶ ἐγωπαθείας ἕνεκα προσβληθείς, περιπίπτει εἰς μίαν οἰκτρὰν περιδίνησιν, τὸ τέλος τῆς ὁποίας συνεδέθη μὲ τὴν φθορὰν καὶ τὸν αἰώνιον θάνατον. Ἐκ τῆς θεοδωρήτου, δηλαδή, καταστάσεως τῆς δυνατότητος ἀθανασίας καὶ ἀναμαρτησίας γίνεται κοινωνὸς ἀμφοτέρων τῶν δεινῶν, ἁμαρτίας καὶ θανάτου.

Ἐπειδή, ὅμως, κατὰ τὸν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λόγον «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί» καὶ συνακολούθως κατὰ τὸν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «οὐκ ἀπεστράφη τὸ πλάσμα αὐτοῦ εἰς τέλος... ἀλλ' ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν ἐλάλησε ἡμῖν ἐν τῷ Ὑιῷ αὐτοῦ... καὶ ἐκ Παρθένου ἁγίας σαρκωθεὶς ἐκένωσεν ἑαυτὸν... ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ».

Συνεπῶς, τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον ἀποτελεῖ ἀγαπητικὴν σύμπραξιν τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Πατρός, δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ τῆς ἐλευθέρας προαιρέσεως τῆς πρὸς τοῦτο ἀφιερωμένης ταπεινῆς καὶ σεμνοπρεποῦς Μαρίας, εἰπούσης λιτῷ τῷ λόγῳ τῷ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ: «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου».

Διὰ τῆς Θεοδόχου Παρθένου δίδεται πάλιν εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον δυνατότης ἐπανεισόδου εἰς τὸν μέχρι τότε ἀπωλεσθέντα καὶ κεκλεισμένον Παράδεισον. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας καθορῶμεν πάντοτε τὸν τέλειον καὶ ὕψιστον συμβολισμὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς παραγομένων δι' ἕκαστον ἄνθρωπον δωρημάτων.

Εἰς ἑκάστην ἐποχήν, χαρακτηριζομένην ἐκ ποικίλλων καὶ ἐντόνων πειρασμῶν καὶ προκλήσεων διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐξαιρέτως, ὀφείλομεν νὰ προσβλέπωμεν εἰς τὸ ἱλαρὸν πρόσωπον τῆς Θεοτόκου διὰ νὰ εὕρωμεν «ἀληθῆ καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν». Ἐνίσχυσιν καὶ ἐλπίδα θείας ἐπισκέψεως, καθ' ὅσον πλειστάκις ὁμολογοῦμεν ἐν ταῖς πρὸς Αὐτὴν ἐντεύξεσιν ὅτι: «πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου».

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί·

Θεομητορικῇ προνοίᾳ καὶ εὐλογίᾳ ἡ ἐνταῦθα παρουσία τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ «Ἄξιον Ἐστίν» ἐπισφραγίζει ὡσαύτως τὰς ὅσας καλὰς καὶ ἀγαθὰς καταγεγραμμένας σελίδας τῆς συγχρόνου ἱστορίας τοῦ Θρακικοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἑνώσεως τῆς Δυτικῆς Θράκης εἰς τὸν κορμόν τῆς φιλτάτης πατρίδος ἡμῶν. Καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπὶ πᾶσιν, δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ ἡμῶν.

Συμψάλλοντες σήμερον, πάλιν καὶ πολλάκις τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τὴν Παναγίαν, ὥσπερ ἀείποτε ἔπραττον τὸ πάλαι οἱ συμπατριῶται ἡμῶν καὶ λοιποὶ πιστοί, οἱ ἀναθέντες πᾶσαν ἐλπίδα εἰς τὴν Μητέρα Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἑνωτιζόμενοι τὴν ἀρχαγγελικὴν προτροπὴν Γαβριὴλ ὅτι «ἄξιον ἐστὶ ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν» πᾶσα γενεὰ ἀνθρώπων τὴν Θεοτόκον, ἄς συντονισθῶμεν καὶ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐντοπίου πορείας ἡμῶν, καὶ καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς εἷς ἕκαστος καὶ ὁμοῦ πάντες, εἰς πνευματικὸν ἐγερτήριον, ἐν δυνάμει προσευχῆς ἀληθοῦς πρὸς τὴν Κυρίαν τῶν Ἀγγέλων, ἐκζητοῦντες παρ' Αὐτῆς ὅπως μεσιτεύῃ πάντοτε πρὸς τὸν Ὑιὸν Αὐτῆς καὶ Θεὸν ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἵνα ἵλεως γένηται ἡμῖν, ῥυόμενος εἰς τὸ διηνεκὲς τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος καὶ Ἔθνος ἀπὸ πάσης προσβολῆς τοῦ Βελίαρ, ἀξιῶν ἕκαστο τῶν φιλοτίμων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ - πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου - καὶ τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, τοῦ λόγου δηλονότι τῆς Χριστοῦ Ἐνανθρωπήσεως. Ἀμήν.